

Predgovor

Čovjek koji je napisao ovu temu proveo je više od 20 godina na izgrađivanju svoje ličnosti sa izrazitim nepovjerenjem prema guruima, ezoteričkim školama, grupnim radom i bilo kakvim disciplinarnim protokolima. Njegov put je specifičan po tome što je vođen duhovnim entitima s kojima nije želio voditi uobičajenu „civilizacijsku komunikaciju,„. Zbog toga je vrlo rano naučio oslušivati svoju sudbinu kroz primanje asocijativnih uputa ili bolje rečeno naredbi što je nekad imalo i veoma teških posljedica. Prvih petnaest godina je bio vezan za učenje Steiner-a, a zatim jednu godinu sudbinski „upućen,„ na „obradu,„ kroz učenje Castanede, i ostatak je proveo što i sada čini po svom „ izboru,„. Obzirom da je sudbinski imao vrlo ograničen teorijski materijal, znanje je plaćao teškim iskustvom. Pojavom Galaksije i njegovog web-sitea popunjene su neke praznine vezane za to iskustvo zbog čega mu je on najiskrenije zahvalan. Kao što je pravilo, a koje je ujedno i „uputa,„ to prikupljeno znanje treba vratiti Izvoru.

Svo vrijeme se bavio problemom sukoba i kao svjedok ratne balkanske krvave predstave, uspio je stvoriti vlastito viđenje ove naše civilizacijske svijesti, a koje se velikim dijelom podudara sa gnostičkim učenjem. Dao je sebi pravo da taj nešto drugačiji način doživljavanja stvarnosti koji mu je olakšao stvaranje unutrašnje harmonije nazove praktična gnostika.

Sve napisano je rezultat njegovog osobnog iskustva. Iako se tema ne bavi umiranjem (lažne) ličnosti, ona indirektno opisuje to stanje i zbog toga, na izvjestan način, je neprijatna. Stanje ljudske svijesti i situacija u kojoj se ona nalazi kroz komunikaciju i nesporazume su vrlo teško objašnjivi iz perspektive tog životnog iskustva i zato je prikaz napravljen u formi modela. To je „hologrfska trodimenzionalna slika,„ koju čovjek može vidjeti i vizuelno doživjeti jer njen stvarni sadržaj je vrlo teško razumljiv bez tog prezentiranog iskustva. Ta trodimenzionana koordinatna informacijska usmjerenost je zapravo pokušaj opisivanja određenih komunikacijskih odnosa iz tri različita kuta (osobno iskustvo, gnostička spoznaja i civilizacijska percepcija). Upravo ta koordinacijska usmjerenost može stvoriti kod čitaoca osjećaj autoreve emocionalne hladnoće i intelektualne arogancije.

Ovo izlaganje nije ni tvdnja, ni pretpostavka, ni ideja, već jedan model viđenja civilizacijske stvarnosti izvan logičkih, školski naučenih pojmova i shema rasuđivanja. Kao model on u određenoj formi pokušava oslikati jedno bazno stanje svijesti kroz opći društveni problem kojeg poznajemo kao sukob.

Ovaj tekst je subjektivan i kao takav služi samo kao prezentacija jedne od mogućnosti.

Opredjeljivanje kao posljedica polariteta

Primjećeno je kroz povijest, da intelektualna logika i stečeno znanje ponekad iskaču iz svih prosjeka civilizacijskih svijesti, a posebno kod intelektualno visoko razvijenih ljudi. Ovdje se ne misli na političare i vođe jer su posljedice njihove trajno prisutne psihopatije već odavno poznate. Iskustvo kroz praktičnu gnostiku je omogućilo uočavanje civilizacijskih normi koje mogu na određen način i pod određenim uvjetima promijeniti strukturu civilizacijske svijesti. Da bi se izvršio uticaj, a time i izmjena strukture civilizacijske svijesti, potrebno je znati manipulirati civilizacijskim normama. Ta je sposobnost „prirodno“, data psihopatama. Nažalost, pojedinačne svijesti od najnižeg pa do najvišeg stupnja razvijenosti nisu u mogućnosti te uticaje i njihove posljedice uočiti, a o izbjegavanju tih uticaja ne treba ni govoriti. Najviše što se postiglo u upoznavanju tih uticaja je spoznaja o prisustvu Matrice, prisustvu kontrolnog globalnog sistema, zacrtanog plana o jedinstvenom novom svjetskom poretku, planskom vođenju međudržavne i svjetske politike računajući i ratove i prisustvu intelektualno i tehnološki visoko razvijene vanzemaljske inteligencije i njen negativan uticaj na čovječanstvo. Sva ta spoznaja je na globalnom nivou i ne dodiruje direktno pojedinačnu civilizacijsku svijest. To je jedan od razloga koji dovodi do ignorantskog odnosa prema tim informacijama. Drugi je razlog nemogućnost prihvatanja tih informacija zbog „prekinutih“, odnosa i veza među elementima vlastite svijesti.

Suprotstavljanje mišljenja, diskusija, replika, sumnja u istinitost, konflikt i oružani sukob većih razmjera samo su neki oblici nesporazuma.

Već je poznato da je sukob posljedica različitih stavova, tj. opredjeljenja. Ako čovjek prisustvuje tučnjavi dvoje ljudi pod uvjetom da ih ne poznaje i da nezna razloge sukoba, on će biti u poziciji neutralnog promatrača. Tu je poziciju vrlo teško postići jer život pokazuje da ličnost teži prema opredjeljivanju kroz znatiželju za sadržajem koji je predhodio tučnjavi i prema završnom zaključku u smislu opredjeljivanja prema učesnicima osuđujući jednu i opravdavajući drugu stranu. Ono čega ličnost nije svjesna, jest to da opredjeljujući se za jednu stranu u sukobu nesvjesno i indirektno sudjeluje u tom sukobu. Iako je ovo jasno i razumljivo, ipak je teško „probavljivo“, u procesu samoanalize, jer se ta opredjeljenost doživljava kroz jedno opće moralno pravilo kojeg svako za sebe osjeća kao pravednost, ali nažalost, na izrazito subjektivan način.

Odakle ta potreba za opredjeljivanjem? Ako se analiziraju civilizacijske norme može se zaključiti da one predstavljaju uvijek samo dvije mogućnosti. To se može naročito uočiti kod moralnih normi. Društvena zajednica sa određenim društvenim pravilom kojeg je proizvoljno podjelila na pozitivan i negativan dio, obrazovanjem usmjerava ličnost prema pozitivnom dijelu. Kao polarizirano biće, čovjek svoju svijest podređuje tim civilizacijskim normama i kroz takvu

promatra stvarnost oko sebe. Uzmimo za primjer neku naučnu činjenicu koja se, po tim civilizacijskim pravilima, mora dokazati da bi imala svoju vrijednost. Da bi se nametnuo neki novi naučni stav ili zaključak mora se pobiti valjanost onog starog. Po toj isključivosti se određuje što je istina a što nije.

Stav je nastao kao posljedica opredjeljenja kroz suglasnost ili suprotstavljanje. Kada se tri strane nađu s različitim stavovima, intelektualna svijest bez obzira bila ona jedan od predstavnika jednog od tih stavova ili samo posmarač, skoro će uvijek izvršiti polarizaciju tog trostranog gledišta u smislu: ja sam u pravu, a ostali nisu, jer to zahtjevaju civilizacijske norme. Ako postoje tri ili više različitih gledišta i treba se opredjeliti za ispravno, onda od svih tih stavova može samo jedan biti u pravu, i kao posljedica te opredjeljenosti - da ostali nisu. Opredjeljivanje nije pravilo, ali je skoro uvijek prisutno u komunikaciji. Možemo postaviti pitanje: nisu li opredjeljenost i isključivost uvjetovali pojavu nesporazuma a samim tim i sukoba?

Druga stvar koja uzrokuje nesporazum je međusobno nerazumjevanje. Zna se da ljudi sa visoko razvijenom svijesti nemaju nesporazume sa vanjskom okolinom. Ako se zauzme stav da je takvo ponašanje eksponiranje njihove svijesti, a ne formalno suzdržavanje od komentara, onda se može postaviti pitanje: nije li njihova svijest formirana bez stavova tako da oni neznaju za nesporazume?.

Kontejnirana svijest

Poznato je da naša svijest funkcionira na jasno definiranim pojmovima i čvrstim zaključcima. Da bi neko mišljenje ili neki stav unutar intelektualne svijesti bio prihvaćen od onoga kome je upućen, on mora imati osim sadržaja stava ili mišljenja i vrlo jasne dokaze koji potvrđuju ispravnost tog mišljenja ili stava. Ako to nije tako, onda se zna što slijedi: nesporazum. Pošto svaki čovjek ima pravo, a to pravo redovno koristi, da te „jasne dokaze,, doživi subjektivno tj. na različite načine, rezultat takvog razumijevanja je „niko nikog ne razumije,,. To su samo posljedice u okviru kojih neka ličnost može analizirati takvo stanje. To subjektivno viđenje je stvarni uzrok nerazumijevanja.

Da bi se analizirali ti stvarni uzroci „jezičke zabune,, potrebno je početi od osnovnih pojmova u sporazumjevanju. Na te osnovne pojmove ličnost ne obraća pažnju jer njihov značaj nije obuhvaćen obrazovanjem, osim u izuzetnim slučajevima kao što je preaksiomsko matematičko upoznavanje. Zbog toga ličnost na njih gleda kroz stav: to se podrazumjeva samo po sebi. U slučaju da netko sa strane istakne njihovo prisustvo i njihovu namjenu, ličnost reagira stavom: Dobro jutro. Otkrio si mi toplu vodu. Problem je s tom „toplom vodom,, što je tih naznačenih činjenica ličnost svjesna samo u trenutku dok ima „iritirajući podražaj,,. To drugim riječima znači da je ona svjesna određenih činjenica samo u trenutku dok je izložena njihovom iritiranju, a trenutni zaborav je nesvjesno suzdržavanje od tog iritiranja.

Za jasnu komunikaciju svaka riječ mora predstavljati jasno i konkretno definiran pojam. To „jasno i konkretno definiran pojam,, ukazuje na to da je svaka riječ potpuno zatvorena misaona cjelina. Postoje riječi koje imaju više značenja, gdje se jednoznačnost određuje kroz smisao izloženog sadržaja.

Skup riječi sastavljenih na osnovu određenih civilizacijskih (oprostite, gramatičkih) pravila

predstavlja takođe jednu zasebnu misaonu cjelinu, koja ima svoj sadržajni, jasan i konkretan smisao. Može nekome na pamet pasti špekulativna primjedba da nasumce izabrane riječi neće dati smisao takvoj rečenici. Konkretnost i zatvorenost takve rečenice se očituje u stavu: ova rečenica nema smisla. Smisao rečenice je određen strogim redosljedom njenih elemenata koji, osim što su uređeni po gramatičkim pravilima, imaju i logičku uređenost. Tim logičkim redosljedom se stvara logički niz pojmova koji na kraju završavaju jednim zaključkom ili stavom.

Skup rečenica sastavljenih po gramatičkim i logičkim pravilima čine ponovo jednu posebnu misaonu cjelinu koja se može svrstati u zaključak, tvrdnju, pretpostavku, dizertaciju, elaborat itd.

Svaka misaona cjelina, bez obzira bila ona osnovni ili izvedeni pojam, ili skup izvedenih pojmova, uvijek je zatvorena misaona cjelina, koja je određena njenim konkretnim značenjem.

Korisno bi bilo dati viđenje razlike između misli i misaone cjeline. Misao je doživljaj, a misaona cjelina je informacijska jedinka koja pod određenim uvjetima postaje doživljaj, tj misao. Misao bi se prema tome mogla promatrati kao otisak misaone cjeline. Taj otisak se može promatrati kao univerzalna tvorevina, bez obzira na kojem se (stranom) jeziku prezentira.

Misaone cjeline se manifestiraju na dva načina. Prvi je u formi „letećih,, otisaka misaonih cjelina koje se prihvaćaju iz vanjštine preko svih pet čula. U prihvaćanju tih otisaka (misli) u komunikaciji najznačajniju ulogu imaju čulo sluha i vida. Na sličan način se identificiraju otisci pojmova: ljuto, kiselo, slatko itd u momentu reakcije preko čula ukusa. Svaka rečenica koja se pročita ili neki predmet pažnje o kojem se donese određen zaključak, stvori određenu misao u formi misaonog otiska.

Druga manifestacija je kroz strukturu ličnosti. Dijete čim se rodi, počinje graditi svoju ličnost učenjem osnovnih pojmova pa sve do složenijih sadržaja kao što su govor, pismo, nauka, itd. Učenje, osim sticanja sposobnosti identifikacije „letećih,, otisaka misaonih cjelina, znači i stvaranje jedne „građevine,,od određenih misaonih cjelina koja se manifestira kao znanje. U tu građevinu su ugrađene i određene misaone cjeline koje imaju moralno, kulturno, naučno, religiozno, nacionalno, patriotsko itd značenje, a koje osim informacijskog i identifikacijskog smisla sadrže i naredbe u formi pravila. To su civilizacijska pravila. Ta pravila određuju kriterije za prihvaćanje i raspoređivanje misaonih cjelina čineći tako strukturu ličnosti. Dalje, postoje ugrađene misane cjeline koje se identificiraju kroz osjećaje. Osjećaji ne pripadaju strukturi ličnosti jer se manifestiraju kao posljedica djelovanja usvojenih civilizacijskih opredjeljenja, i vanjskih uticaja.

Kratko rečeno, od civilizacijskih pravila ovisi struktura ličnosti. Tu strukturu i njen sadržaj ličnost doživljava iz unutrašnjosti tih zatvorenih misaonih cjelina kao svjesnost. Ovo je vrlo značajno, jer svjesnost koja, na primjer, djeluje iz nekog stava izolirana je od bilo kakvih uticaja vlastite svijesti. Takva svjesnost postaje nezavisni dio vlastite svijesti.

Iz ovoga se da zaključiti da je podloga ličnosti naučeni, ili bolje rečeno prihvaćeni intelektualni potencijal koji svojom strukturom daje specifičnost toj ličnosti. Zato ličnost možemo promatrati

kao intelektualnu svijest.

Intelektualna svijest sadrži misaone cjeline u grupama prema područjima njene stručnosti, njenog interesiranja i vjerovanja, njenoj opredjeljenosti i pripadnosti, njenom iskustvu itd. Svaka ta grupa predstavlja jednu karakteristiku ličnosti. I ta karakteristika je takođe jednoznačno određena pa se može smatrati misaonom cjelinom koju ta ličnost prezentira preko svojih stavova. Unutar te grupe, misaone cjeline se mijenjaju ili uređuju po prioritetu u vidu dopunjavanja novim informacijama zadržavajući pri tome osnovnu karakteristiku te grupe. Dovoljno je za primjer uzeti nacionalni identitet jedne opredjeljene ličnosti. Korisno je napomenuti da je nacionalna opredjeljenost društvena (civilizacijska) norma. U komunikaciji, takva ličnost neće mijenjati svoju nacionalnu opredjeljenost, ali će zato promijeniti mjesta misaonim cjelinama ili ugraditi nove unutar te grupe kada primi informacije koje podržavaju njene stavove. Te misaone cjeline mogu biti osim osnovnih i izvedenih pojmova i određeni zaključci, pretpostavke, tvrdnje itd.

Ta osobina zatvorenosti misaonih grupa sa mogućnošću njezinog dopunjavanja i unutrašnjeg uređivanja asocira na kontejnere misaonih cjelina, po čemu su i dobili ime.

Zna se, da svaki stav ima u pozadini određene argumente i da ti argumenti, kao misaone cjeline, čine taj stav principijelnim. Egzistencija i principijelnost stavova su osnovne karakteristike intelektualne svijesti koje se u moralnom smislu smatraju pozitivnim. Čovjek sa naučnim znanjem i iskustvom, i čovjek sa vodoinstalaterskim znanjem i iskustvom se uvijek eksponiraju kroz teorijsko i praktično iskustvo u vidu stavova koji predstavljaju njihovu stručnost. Skoro svaki odgovor ili pitanje je posljedica zauzetog stava. I svi ti stavovi odražavaju karakteristiku misaonog kontejnera iz kojeg su „izvađeni“. Elementi (misaone cjeline) unutar jednog kontejnera su uređeni prema određenim civilizacijskim pravilima koji čine njegovu karakteristiku. Ne treba posebno naglašavati uređenost jednog religioznog kontejnera u kojem su pojmovi koji se normalno koriste u životu i religioznim normama - povezani. U naučnim kontejnerima su pojmovi uređeni naučnim pravilima (aksiomskim, teoremskim, logičkim itd).

Treba takođe napomenuti da su sve misaone cjeline međusobno razdvojene zbog svoje jednoznačnosti. To isto važi i za kontejnere. Logički nizovi istog značenja mogu se pojaviti u različitim kontejnerima zadržavajući tamo stalno mjesto. To isto važi i za misaone cjeline u formi pojmova koje su ugrađene u logičke nizove.

Izvedeni pojmovi u procesu svojeg logičkog nastajanja stvaraju logičke nizove. Ti logički nizovi nastaju procesom učenja. Prisilnim sredstvima u što spadaju i stimulativna sredstva, ti se logički nizovi ugrađuju u tu strukturu. Međutim, intelektualna svijest ih najčešće pamti samo kao zaključke, tj stavove. Kod visoko razvijene intelektualne svijesti se prihvaćanje i ugrađivanje logičkih nizova vrši u smislu dopunjavanja i međusobnog usaglašavanja unutar kontejnera. Pri tome intelektualna svijest logičkom analizom utvrdi neuredno složene pojmove koje osjeća kao nerazumjevanje ili nelogičnost, a ponekad i kao protivrječnost. Tada se javlja potreba da se za takvo stanje nađe logičko obrazloženje, što drugim riječima znači logičko dopunjavanje i uređivanje. To uređivanje se obavlja prema pravilima te intelektualne strukture, tj prema njenoj opredjeljenosti.

Komunikacija je razmjenjivanje interpretiranih misli, tj. otisaka misaonih cjelina koji su u formi logičkih nizova, a koji potiču iz određenog kontejnera. To isto važi i za sugovornika. Tada se kaže da se komunikacija odvija u okviru određene teme. Pri razmjenjivanju misaonih otisaka svjesnost bića se ubacuje svaki put u odgovarajući logički niz vršeći identifikaciju i poslije opredjeljivanja započinje novi misaoni proces u obliku odgovora kroz svjesnost iz novog logičkog niza. U tom procesu svjesnost gubi bilo kakvu predstavu o stvarnosti izvan tog logičkog niza.

Na isti način nastaje identifikacija kada čovjek nešto promatra i pri tome donosi određene zaključke. To isto vrijedi i za čitanje gdje svaka pročitana rečenica predstavlja jedan misaoni otisak koji prolazi kroz identifikaciju.

Prilikom identifikacije može se našim uobičajenim rječnikom reći da ta informacija može biti prihvaćena ili neprihvaćena. Prihvatanje ili neprihvatanje je klasičan oblik kompjuterske identifikacije. Naime, primljena informacija u obliku otiska logičkog niza, a koja se manifestira kao rečenica prolazi kroz proces identifikacije tražeći isti takav niz ugrađen u strukturi ličnosti radi usaglašavanja. Pri tome se svjesnost eksponira iz unutrašnjosti logičkog niza koji je uzorak identifikacije. Ako i jedan element tog otiska logičkog niza nije usaglašen, tj. ako određeni pojam nije u potpunosti usaglašen sa pojmom primaoca, dolazi do njegovog neprihvatanja. Jasno je, da će se vrlo mali broj otisaka misaonih cjelina iz ateističkog kontejnera pozitivno identificirati s nekim od logičkih nizova iz religioznog kontejnera sugovornika. Zbog velikog broja različitih zatvorenih misaonih cjelina i polarnog opredjeljivanja male su matematičke vjerovatnosti da se misaone cjeline podudaraju. Još ako se tome doda da se „Netko,“ trudi da civilizacijski sadržaj što više obogati novim pojmovima koji uopće nisu u funkciji razvoja čovječanstva i da uvođenjem novih civilizacijskih normi broj kombinacija uređenih misaonih cjelina uveća, jasno je da će to za posljedicu imati još veće nerazumjevanje.

Ovakvo viđenje nesporazuma stavlja svaku intelektualnu svijest pod istu „mjeru,“ jer postoji civilizacijsko uvjerenje da viši intelektualni nivoi imaju veće mogućnosti razumjevanja što se po ovom izloženom materijalu ne može prihvatiti. Postoje slučajevi gdje viši intelektualni kapaciteti traže što veći broj proturječnosti u komunikaciji s namjerom da se intelektualno dokazuju bez i najmanje želje da pokušaju naći rješenje ili razumno obrazloženje za naznačene proturječnosti.

Dijete čim se rodi počinje ugrađivati pojmove u svoju intelektualnu strukturu. Oprostite, počinju mu se ugrađivati pojmovi, prvo kroz dresuru preko uvjetovanih refleksa, a zatim obrazovanjem. Učenjem se ti pojmovi postavljaju u određene odnose i veze. Ako jednogodišnje dijete privučeno pažnjom kroz neobičan oblik i drugačije boje pokuša u travi dohvatiti gljivu, roditelji će ga u tome spriječiti uz komentar „puj kaka,“ ili slično. Ta intervencija je neophodna jer dijete u toj dobi upoznaje stvarnost preko čula ukusa, ali komentar ili bolje rečeno upozorenje „puj kaka,“ je nametanje jedne norme ponašanja po kojoj dijete ne treba dirati određenu stvar bez obzira što ne zna smisao svega toga. Ako to isto dijete nakon tog događaja naiđe na pasji izmet, njegova reakcija, ali i reakcija roditelja će biti identične onoj predhodnoj.

Ovog puta reakcije roditelja imaju higijensku pozadinu koju pravdaju kroz osobno usvojene zdravstvene norme. Treća identična reakcija roditelja nastaje kada dijete pođe u blatnjavu baricu s vodom. Ta reakcija ima estetsku pozadinu koju oni pravdaju praktičnim razlozima:

nemamo rezervnu garderobu. I tako dijete polako uči da se gljive ne diraju jer mogu biti otrovne, da se pasji izmet ne dira jer se može od njega zaraziti, da se ne igra blatom jer će se uprljati itd. Kasnije institucije nastave sa nametanjem tih civilizacijskih normi, dok se ne dostigne stanje svijesti u kojem se ni jedan pojam ne može promatrati bez te civilizacijske uvjetovanosti. Ovim načinom odgoja dijete usvaja jedno šablonsko razmišljanje, a samim tim i ponašanje kojim svaki usvojeni pojam veže za određene civilizacijske norme. Usvajanje pojmova i njihovo ugrađivanje u intelektualnu strukturu se vrši kroz sistem ocjenjivanja u procesu obrazovanja gdje se svaki pojam podvrgava civilizacijskim mjerilima vrednovanja. Osim što stav roditelja: „ako budeš učio imat ćeš lagodniji život“, predstavlja civilizacijsku stvarnost, on predstavlja društvenu normu koja opravdava, a samim tim se i nameće, kao poticaj za usvajanje novih pojmova i normi. Lijepo naučen, pošten, borben, uporan, istrajan, obrazovan, bogat, kulturn, religiozan, itd su samo neki odrazi tih civilizacijskih normi. Svaka takva osobina predstavlja jedan kontejner u kojem su smješteni svi pojmovi koji opravdavaju postojanje te osobine.

Čovjek koji je kao dijete bio izložen samo jednoj od moralnih, religioznih, nacionalnih, patriotskih, kulturnih, obrazovnih, itd. tortura u principu neće prihvaćati iste te civilizacijske norme, tj neće imati izgrađenu indetičnu intelektualnu strukturu kao kod svojih roditelja, ali će zato imati prihvaćene druge oblike civilizacijskih normi kojima će kroz isključivost zagorčavati i sebi i drugima život. Takav čovjek nezna za drugi oblik života, osim obostrane torture.

Ako kažemo da je ovaj tekst dosadan, onda pored toga što se logički nizovi ovog teksta ne mogu identificirati u odgovarajućim kontejnerima čitatelja jer nemaju istu logičku strukturu, oni su podvrgnuti jednom zaključku (dosadan) koji je posljedica intelektualne norme unutar tog kontejnera na osnovu koje se utvrđuje dosadnost i nedosadnost. Bez obzira kako se opredjelili prema ovom tekstu, uvijek je u pozadini tog opredjeljenja neka civilizacijska norma. Stav da je ovaj tekst pisan iz Kusturičinog Podruma, je također opredjeljenje koje odražava civilizacijsku normu koja znači ograničenost.

Onaj tko doživi komunikaciju s nekim čije ponašanje sadrži odraz negativnih kulturnih i moralnih normi, takvu će komunikaciju doživjeti kao napad (na svoju ličnost). I u ovom slučaju nesporazum nastaje iz dva međusobno povezana izvora. Jedan izvor je nepodudaranje logičkih nizova, a drugi je čuvanje strukture intelektualne svijesti, a to znači principijelnost u pridržavanju svojih usvojenih civilizacijskih pravila od kojih su ponos i „stručnost“, najčešće prioritetni. Ovdje se emocionalni elementi ne uzimaju u razmatranje jer su oni manifestacija, a ne uzroci čuvanja integriteta svojih kontejnera.

Svijest bez kontejnera

Da li je uopće moguće da se nerazumjevanje prevaziđe?

Već je rečeno da je sposobnost razumijevanja moguća ali na višim stanjima svijesti. Postoji osnovna baza svih tih viših stanja svijesti koja se manifestira kroz veoma izraženu osobinu razumijevanja među ljudima. Ovo nije posljedica formalne komunikacije, već istinske suštine takvog stanja. Za bilo koji oblik komunikacije kroz ovu svijest postoji iskreno i istinsko razumjevanje.

Sve vježbe koje se koriste u cilju postizanja takvog stanja imaju osnovni cilj eliminiranje uticaja najvećeg zagađivača intelektualne svijesti, civilizacijskih normi. Takva izjava izaziva vrlo snažnu emocionalnu reakciju u intelektualnoj svijesti pa je nepoželjna ne samo za razumijevanje i prihvaćanje, već i za prezentatora zbog mogućih posljedica. Tom prilikom se stvaraju nevjerovatni otpori jer konstrukciju intelektualne svijesti čine te civilizacijske norme. Samo prihvatiti to kao mogućnost značilo bi prihvatiti mogućnost raspada jednog intelektualnog sistema, tj umiranja.

Sistem funkciniranja novoformirane svijesti se odvija bez osobnog eksponiranja kroz civilizacijske norme što se odražava kroz neopredjeljivanje, ili još konkretnije, bez logičkog zaključivanja na bazi civilizacijskih normi što drugim riječima znači nemogućnost zauzimanja bilo kakvih civilizacijski uvjetovanih stavova. To se stanje u ezoteriji naziva stanje naivnog i bezazlenog djeteta.

Radi lakše prezentacije takvog novog stanja svijesti, upotreba misaonih cjelina je neuporedivo pogodnija.

Odbacivanjem djelovanja svjesnosti kroz civilizacijske norme, misaoni kontejneri i logički lanci gube značaj i nestaju tako da svi pojmovi postaju nezavisni elementi te svijesti koji kao misaone cjeline u odnosu na sadržaj tog intelektualnog kapaciteta imaju jednaku važnost. To drugim riječima znači da se svi dotadašnji pojmovi (osnovni, izvedeni, zaključci, stavovi, civilizacijska opredjeljenja, razna iskustva itd) svrstavaju u kategoriju osnovnih pojmova. Tom prilikom su logički nizovi zamjenjeni njihovim konačnim zaključkom ili stavom. Kontejneri su zamjenjeni pojmovima koji su predstavljali njihovu karakteristiku. Prilikom toga se mijenja čitava struktura intelektualne svijesti. Svi pojmovi ili misaone cjeline zadržale su svoje prisustvo i značenje, ali bez formiranih logičkih nizova i kontejnera. Tako rasturene misaone cjeline dobijaju svoju jednostrukost jer pojmovi koji su se u logičkim nizovima višestruko pojavljivali sada gube svoje značenje. Isto to važi i za jednoznačne logičke nizove koji su bili u različitim kontejnerima.

Ti pojmovi se ponovo povezuju, ali ovog puta nevezivanjem jedan za drugi kao pri formiranju logičkih lanaca, već linijama koje osim logičke povezanosti imaju veze i na sasvim drugačijim osnovama koje imaju sada novo značenje u toj novoj strukturi. Onaj koji posjeduje takve nove misaone strukture raspoređuje misaone cjeline prema njemu poznatim kriterijima važnosti ne gubeći značaj te strukture, jer sa sa premještanjem tih elemenata premještaju i njihove veze. One misaone cjeline koje su za njega od veće važnosti, nalaze se bliže njemu i obrnuto. Cijela ta novoformirana intelektualna struktura liči na prostornu paukovu mrežu. Sve naučne činjenice tim vezama takođe povezuju pojmove ali tako da ličnost koja posjeduje takvu strukturu te veze doživljava izvan sebe kroz neopredjeljenost, tj. kao materijal koji je istovremeno točan, netočan i sa mogućnošću i nećeg trećeg. Kraće rečeno, taj naučni materijal se „osjeća,, kao mogućnost.

Ovakva nova intelektualna struktura se može nazvati jednostavnije misaona struktura.

Evo jednog primjera koji može konkretno opisati odnose misaonih cjelina. Rijetkost je naići na neki komentar čiji autor opisuje vlastita civilizacijska opredjeljenja i emocije, jer se ta opredjeljenja i emocije skoro uvijek ispoljavaju indirektno kroz stavove u komunikaciji.

“Inače čitao sam o toj teoriji da retardirana djeca imaju neku svrhu na ovom svijetu i da su to visokorazvijene duše koje ovdje dolaze da bi izgradile neke pojedince. Hm..ne znam..jer ako je to istina imaju itekako veliki posao samnom i mojom sortom. Ja mogu podnijeti i zle i opake i neiskrene ljude, ali glupe ne mogu, ma koliko da se trudim. Kad sam išao u srednju, mojim autobusom su išla i neka djeca u školu za učenike sa specijalnim potrebama.

Još se sjećam njihovih disproporcionalnih tijela, slinavljenja, nesuvislog govora i totalnog odsustva sa ovog svijeta koji bi obično uzrokovao da me neki 120 kg masivan 15-godišnjak sa dioptrijom 20 nagurava za vrijeme najveće gužve sa svojom podjednako velikom torbom posve nesvjestan bilo čega. Redovito bi mi padao mrak na oči kad bih ih ugledao.”

Emocionalna reakcija iz zadnje rečenice je posljedica nepodudaranja misaonog otiska koji je stvoren promatranjem izgleda i ponašanja mentalno retardiranog djeteta sa bilo kojim logičkim nizom u socijalnom kontejneru u kojem su smješteni svi logički nizovi koji određuju normalno ponašanje i normalan izgled ljudi. Da su se nekim slučajem kroz obrazovanje i odgoj u tu ličnost ugradili nizovi kroz norme koje opravdavaju ponašanje te djece, sigurno da do negativne identifikacije nebi došlo, jer bi misaoni otisak bio emocionalno i intelektualno neprimjetno pozitivno identificiran. Negativnu identifikaciju uvijek prati negativna emocija različitog intenziteta, dok kod pozitivne ne postoji pravilo.

Civilizacijske norme određuju što je normalno a što nije. To isto vrijedi i za estetski izgled. Ako čovjek izgradi misaone kontejnere sa logičkim lancima koji određuju samo normalnost, onda ni jedan misaoni otisak stvoren na osnovu estetskog izgleda neće biti prihvaćen ukoliko on ne odgovara logičkim nizovima u tom odgovarajućem misaonom kontejneru. To ima za posljedicu negativno emocionalno preživljavanje jer izgled te djece ne odgovara usvojenim pozitivnim „normalnim,, kriterijima u kojima nije izgrađen stav o normalnosti i onog negativnog dijela.

Identifikaciju misaonog otiska čovjek doživljava iz kontejnera kroz svjesnost situacije koju mu nameće sadržaj tog misanog otiska. Za vrijeme identifikacije ta svjesnost je potpuno odvojena od svoje intelektualne svijesti i reagira na osnovu logičke uređenosti isključivo iz tog kontejnera. Zbog toga su reakcije u određenim situacijama često neprimjerene uobičajenom ponašanju. Često se zbog toga negativne emocije ne mogu kontrolirati iako ih je ličnost u tom trenutku svjesna. Zato je nemogućnost izbjegavanja emocionalnog stanja „nepodnošenje glupih ljudi,, savim razumljiva iz ovog promatranog kuta. S druge strane, podnošljivost zlih, opakih i neiskrenih ljudi je posljedica pozitivne identifikacije.

Glupost je suprotnost od inteligencije i inteligentan čovjek koji je prihvatio polarizaciju civilizacijskih normi, doživljava glupost kao negativno stanje.

Veći značaj ima činjenica da je glupost nemogućnost prihvaćanja civilizacijskih normi. Osnovni zadatak u obrazovanju je nametanje civilizacijskih normi što kod mentalno retardirane djece i

ljudi to ide malo teže. I zbog toga su veoma interesantni za promatranje jer pojednostavljaju civilizacijske norme i sheme do njihove intelektualne granice razumljivosti. Za profesionalno obučene ljude u toj djelatnosti koji imaju iskustvo s takvom djecom, misaoni otisci nastali promatranjem njihovog ponašanja i izgleda imaju izrazito pozitivnu identifikaciju.

Čovjek koji je prestrukturirao svoju intelektualnu svijest (oslobođenu kontejnera) ni jedan od ovih navedenih opisa ne bi emocionalno doživio, jer bi izgled te djece i ponašanje registrirao kao i svaki drugi neobičan predmet pažnje.

Zaključci promatranja u takvoj situaciji bili bi donešeni na primjer, kroz njihovo međusobno uspoređivanje, ili uspoređivanje sa normalnom djecom, ili promatranje njihovih promatrača, itd. Koristile bi se i tom prilikom neke civilizacijske norme, ali se sebstvo nebi doživljavalo kroz te norme u formi prosuđivanja.

Božanska ljubav

Dok je čovjek prije morao skakati iz jednog logičkog niza u drugi ili iz jednog kontejnera u drugi, dokazujući se i eksponirajući se kroz civilizacijske norme, sada se on nalazi u otvorenom prostoru među nezavisnim misaonim cjelinama proboden jednim malim brojem najčešće svjesno odabranih linija, koje čine njegovu novoformiranu operativnu ličnost. To za njega znači njegovu otvorenu percepciju i otvorenu svijest.

Svi ljudi koji posjeduju ovaj bazni nivo više svijesti imaju skoro istu misaonu strukturu koja se razlikuje samo u rasporedu elemenata i različitim probodenim veznim nitima. Sve što posjeduje jedan - posjeduju i ostali, jer ne postoje ni moralni principi ni logička ili neka druga uvjetovanost koji bi mogli te elemente zatvoriti. To drugim riječima znači da svi posjednici takve strukture imaju skoro identične strukture (jer sadrže iste elemente) koje se razlikuju u onom malom intimnom dijelu koji predstavlja probodene niti kroz onog tko ih pojeduje, za razliku od civilizacijske intelektualne svijesti gdje su svi pojmovi bili sebično čuvani u zatvorenim kontejnerima čiju su diskretnost garantirale civilizacijske norme. Prema linijama koje prolaze pored njega on je samo promatrač. To u prijevodu znači: da sve što se dešava oko njega, a nije u direktnoj vezi s njim za njega nema značaj, a samim tim ni potrebu za opredjeljivanjem. Za razliku od prijašnjeg stanja gdje je on bio zatvoren u logičke nizove i kontejnere i robovao svojim civilizacijskim predrasudama, on sada može u djeliću sekunde drugačije prespojiti misaone cjeline što znači u djeliću sekunde promijeniti odgovarajući intelektualni ili neki drugi stav. Svaki leteći otisak koji uleti u tu misaonu strukturu je automatski identificiran jer ne sadrži proces (kritičke) analize i utvrđivanja „pije li to vodu ili ne,, (ima li to odgovarajućeg smisla ili ne).

Ako se malo dublje zađe u analizu civilizacijskih normi, može se doći do zaključka da one drže ličnost u prošlosti, što znači da je civilizacijska intelektualna svijest operativna skoro uvijek u prošlosti. Svaka misaona aktivnost kroz civilizacijske norme u procesu komunikacije je vezana za prošlost. Sam smisao i pojmovi civilizacijskih normi se odnose na postupke koji su se već dogodili. Na primjer, analiza nepridržavanja nekih civilizacijskih normi je uvijek prisutna nakon određenog događaja, kao što bi recimo bilo vrijeđanje. Dolazak u stanje uvrijeđenosti je rezultat procesa analize nakon događaja vrijeđanja. Svaka kritička analiza bez obzira bila ona obavljena kroz naučne, religiozne, kulturne, moralne itd norme sadrži vezanost za prošlost.

Nije teško pretpostaviti da odbacivanjem prolaska svjesnosti kroz civilizacijske norme, novoformirana svijest dolazi u stanje sadašnjosti koje se u ezoterici naziva „ovdje i sada,,. Oni koji su pokušavali dostići to stanje koncentracijom na svijesnost sadašnjosti, imali su problem koji je stvoren kroz posljedicu. U stanju koncentracije na sadašnjost se prekidaju veze sa civilizacijskim normama i to može dovesti do stanja ovdje i sada, ali samo dok tom koncentracijom traje izoliranost od civilizacijskih normi. Bez obzira koliko se čovjek trudio održati stanje koncentracije na sadašnjost, on kad izađe iz tog stanja, ponovo je vezan za prošlost kroz civilizacijske norme. Problem je u tome što čovjek u tom stanju koncentracije na sadašnjost treba biti i misaono operativan i aktivan, a ne samo motorički aktivan uz prisusustvo koncentracije, što je u tom procesu koncentracije skoro nemoguće postići, jer svaki pokušaj misane aktivnosti u procesu koncentracije na sadašnjost sadrži uplitanje civilizacijskih normi. To je samo privremeno stanje koje u ezoteričkom obrazovanju služi kao indikator u procesu dostizanja trajnog stanja te svijesti. Moguće je da se jednim dugotrajnim korišćenjem te tehnike kroz stvorenu namjeru dostigne to trajno stanje. Ovdje treba biti iskren i napomenuti da je praktično vrlo teško dostići to čisto stanje svijesti jer svaka ličnost koja radi na izgradnji tog stanja ima duboke neprijatne životne tragove koji po intenzitetu i prioritetu kasne i vuku se kao rep. Ipak, to stanje sadašnjosti je prisutno u ličnosti jer je ona svjesna svih tih nedostataka i strpljivo čeka trenutak ispita gdje će biti načisto u odnosu na te nedostatke.

Prijatan ili neprijatan miris su prirodne identifikacije preko čula njuha, isto kao što su toplo i hladno prirodne identifikacije preko čula opipa. Te vrste osjećaja mogu izazvati pozitivne i negativne emocije ali ih je ipak potrebno promatrati odvojeno od civilizacijskih emocija koje su posljedica civilizacijskih normi. Prilikom analize emocija, vrlo značajnu ulogu imaju negativne emocije. Već je rečeno da u komunikaciji izrazito dominira neprihvatanje misaonih otisaka i da je nerazumjevanje sasvim normalna pojava u komunikaciji. I tu se nalazi ogroman negativan emocionalni potencijal.

Odbacivanjem prolaska svjesnosti kroz civilizacijske norme, identifikacija misonih otisaka automatski gubi značaj, čime nestaju uzroci za nastajanje negativnih emocija.

Ali istovremeno, ovim istim procesom nestaje i pozitivna identifikacija koja sa sobom može donijeti pozitivne emocije tako da tim procesom nestaju i pozitivne emocije. Civilizacijska intelektualna svijest ovakav zaključak ne može prihvatiti jer bi čovjek bez emocija bio robot. Na žalost, iskustvo je pokazalo da je to moguće. Te civilizacijske emocije sa svojim nestajanjem omogućavaju vraćanje božanske ljubavi koja je od rođenja prisutna u ljudskom biću, ali se zbog dominacije tih civilizacijskih normi ne može eksponirati. Drugim riječima, božanska ljubav je zarobljena civilizacijskim osjećajima, tj civilizacijskim normama. Da nebi došlo do nesporazuma oko pozitivnih emocija, potrebno je napomenuti da su sva uputstva učitelja najčešće usmjerena na stvaranje pozitivnih emocija, ali ne onih koje proizilaze iz civilizacijskih normi. Najčešće se u tom smislu daje sugestija osluškivanja prirode i iščekivanje njenih pojedinačnih objava koje se mogu vrlo pozitivno doživjeti. Slična stanja se mogu doživjeti i kroz meditaciju, ali osnovno usmjerenje je u izbjegavanju analiza i praćenja određenih stanja kroz civilizacijska pravila. Te objave su, u stvari, impulsi za pojavljivanje i održavanje te božanske ljubavi.

Osjećaj blaženstva i neograničene ljubavi sa istovremenim neosjećanjem svog materijalnog

tijela je u stvari pokretačka snaga za stvaranje opće kozmičke harmonije u što spada i čovječanstvo. Ni jedan trenutak, takav čovjek ne propušta da okolini u kojoj egzistira ne izražava poštovanje kroz razumjevanje i suosjećanje. Druga vrlo važna osobina takvog čovjeka je njegova nevidljivost. To mu daje otvorene mogućnosti za djelovanje.

Postoji adekvatan primjer koji ukratko obuhvaća uporedbu s danim sadržajem kroz komentar Andjele u temi: Metafizika » Marija Magdalena, Napisano: Subota Apr 22, 2006 8:07 pm

„ ...Za njegov, pro-zapadnjački um i shvaćanja, bilo je neprihvatljivo da u tantričkom samostanu pred svima isproba sve poze (koje su u stvari "duhovni vodič" ka prosvjetljenju prilikom postizanja orgazma) sa 13-godišnjom djevojčicom koju je zavolio kao svoje dijete dok je boravio u samostanu i sa staricom od nekih 70 i kusur godina. Za onog koji traži Istinu i za svakog tragaoca, pogotovu ako je muškog spola, zanimljivo bi bilo vidjeti kako bi reagirao? Da li bi to i učinio ili nebi - i time propustio priliku za prosvjetljenje?,,

Ako je čitatelj gornjeg teksta bar pokušao razumjeti izloženi sadržaj onda bez problema može uporediti ovih nekoliko Andjelinih rečenica sa obrazloženjima u tom sadržaju. Ovdje bi bilo potrebno dati još jedno obrazloženje pojma koji nije imao značaj u iznesenom materijalu, a koji u ovom komentaru dopunjuje gornji sadržaj. To je pojam namjere. Kada neko promatra rad prosvjetljenog bića, dolazi do zaključka da on ima ogromnu volju kojom može ostvariti skoro nemoguće ciljeve. To gledište je ispravno sa tog pro-zapadnjačkog shvaćanja, međutim u pozadini djelovanja takve visoko razvijene svijesti se nalazi namjera. Namjera je u stvari volja oslobođena emocionalne pozadine, tj. oslobođena uticaja civilizacijskih normi. Takva namjera isključuje bilo kakva civilizacijska uvjerenja ili ograničenja, što za posljedicu ima potpunu civilizacijsku emocionalnu isključenost. Hodanje po žeravici je primjer takvog stanja. Zato je namjera vrlo efikasno sredstvo za provjeru prosvjetljenosti nekog bića. Jedna od osobina prosvjetljenog bića je civilizacijska nevezanost za bilo što (na primjer: materijalna, duhovna, emocionalna, patriotska, rodbinska, nacionalna, moralna, kulturna, vjerska, navijačka itd). Opet se to svodi na oslobađanje od uticaja civilizacijskih normi. Znači prosvjetljen čovjek nije mogao zavoliti 13-godišnju djevojčicu kao svoje dijete u civilizacijskom smislu. Druga stvar je u odnosu prema seksu koji je civilizacijskim normama potpuno odvojen od prirode. Stav da je to djevojčica od 13 godina još dijete ili starica od 70 i kusur godina nepodobna za seks iz estetskih, moralnih, kulturnih, higijenskih, zdravstvenih itd razloga je takođe civilizacijska uvjetovanost i ograničenost. Namjera ne poznaje te uvjetovanosti i ograničenja. Sama pomisao hoće li, ili neće tako nešto uraditi je potvrda neprosvjetljenosti jer prosvjetljenost tj. namjera ne poznaje kolebanje i opredjeljenost. Jedna, kako mi kažemo normalna osoba ove stavove koji opisuju strukturu prosvjetljenog bića ne može shvatiti, a pogotovo prihvatiti, jer je duboko srasla sa civilizacijskim normama. Sigurno da jedan tako normalan muškarac to nebi mogao napraviti. Samo se postavlja pitanje: što bi radio i koja bi mu bila svrha u tom samostanu? Da slučajno ne bi htio da prosvjećuje primitivne narode? Ta različita gledišta iz različitih kuteva percepcije se u Četvrtom putu nazivaju različite razmjere. Promatranje nekog događaja iz drugog civilizacijskog okruženja, osim iz ove pro-zapadnjačke civilizacijske stvarnosti, različito je.

Svako tko se nalazi u djelomičnom ili trajnom stanju prosvjetljenosti, morao je proći kroz njemu primjerena iskustva i iskušenja, i sav smisao tih doživljaja i ispita je biti svjestan svoje uloge u tom iskustvu u toku njegovog odvijanja. To je proces stvaranja svjesne namjere kroz ovdje i

sada.

Sveobuhvatnost

Čovjek sa visoko razvijenom svijesti promatra neki pojam u toj strukturi istovremeno sa svim ostalim pojmovima s kojima je taj pojam u nekoj vezi i to u granicama svojih intelektualnih mogućnosti. Obrazovaniji posjednik će vidjeti više tih međusobnih veza. Praktično to znači, da on, svjestan granica svojih intelektualnih mogućnosti istovremeno vidi sve uzročno-posljedične veze tog promatranog pojma sa ostalim pojmovima s kojima je u vezi. Takva percepcija se može nazvati sveobuhvatnost. Percepciju kroz sveobuhvatnost nije moguće izraziti jer civilizacijski linearno-logički način izražavanja to onemogućava. Da bi se sveobuhvatnost mogla prilagoditi civilizacijskim uvjetima, mora se raščlaniti na pojedinačne linearne logičke veze i na taj način prezentirati kroz šabloniziranu komunikaciju iz kontejnera.. Tu se tada pojavljuje reakcija civilizacijske intelektualne svijesti koja te „logičke,, veze prihvata na svoj kontejnerski način i kroz komentare radi cirkus od prezentiranog sadržaja. Može se postaviti pitanje: kako onda komuniciraju međusobno ljudi koji su ovladali percepciju kroz sveobuhvatnost? Komunikacija se odvija kroz asocijacije. Te asocijacije su „materijalni,, odrazi misaonih otisaka. U određenoj situaciji je dovoljna samo jedna riječ da oslika misaoni sadržaj koji se prezentira. Takva komunikacija djeluje kao normalan razgovor, međutim ona sadrži asocijacije koje su razumljive za isti ili viši nivo svijesti. Takva komunikacija sadrži i formalnu komponentu koja je posljedica linijskog načina izražavanja koji je jedino i moguć. Zbog toga su izražavanja takvih ljudi vrlo jasna za svaku kategoriju intelektualne svijesti, jer svaki nivo svijesti ima jasno razumjevanje istog sadržaja, ali na žalost na drugačiji način. To je naročito naglašeno kod praćenja ezoteričkih sadržaja gdje se civilizacijska intelektualna svijest „kači,, za neki sadržaj i tumači ga onako kako ga ona razumije.

*Gnostičko iskustvo je zatvoreno u odnosu na civilizacijski dio čovječanstva ne iz razloga čuvanja tajni, već iz nemogućnosti da se ono objavi. Dva različita pristupa intelektualne percepcije kroz gnostičko iskustvo i kroz civilizacijsku intelektualnu svijest nemaju prilagođavajuće elemente koji bi omogućili razumljivu komunikaciju. Izbjegavajući osnovni koncept intelektualne (logičko-linijske) percepcije, praktična gnostika ulazi u vlastitu prourječnost u slučaju da pokuša svoje iskustvo prebaciti u intelektualni kocept te (logičko-linijske) percepcije negirajući time vlastiti sadržaj. Na primjer, neke veze između više elemenata koji se doživljavaju gnostičkom percepcijom, mogu se jedino prikazati u obliku jednog ili više logičkih zaključaka koje logičko-linijska svijest može u nastavku logičkog zaključivanja dovesti u proturječnost spomenute veze koju percipira visoko razvijena svijest. Kao konkretan primjer može se uzeti s t a v da visoko razvijena (gnostička) i civilizacijska svijest koriste iste elemente (osnovne i izvedene pojmove) koje svaka za sebe na različite načine u r e đ u j u. Kao prvo, gnostička svijest teži egzistenciji bez stavova tako da upotrebljen pojam s t a v, stvara proturječnost u konceptu gnostičke percepcije tj. literarne prezentacije. U isti se opis

proturječnosti može svrstati i pojam u r e đ u j u, jer se taj pojam koristi pri povezivanju elemenata linijskom percepcijom, iako taj pojam ima drugačije značenje u praktičnoj gnostici. To daje mogućnost i pravo civilizacijskoj svijesti da postavi pitanje: ako gnostička svijest ne prihvaća s t a v o v e i u r e đ i v a n j e elemenata (pojmov) u konceptu svoje percepcije i analize, odakle je došao s t a v da gnostička i civilizacijska, „... i „gnostičko u r e đ i v a n j e elemenata, „?. Sa ovom vrstom nesporazuma su se susreli svi gnostičari koji su praktičnu stranu gnostičke percepcije i analize pokušali literarno predstaviti. Da bi se izbjegli nesporazumi te vrste, svaki zaključak ili stav koji bude sadržavao moguću povratnu proturječnost bit će obilježen zvjezdicom (*) koja upućuje na svjesnost ovog oblika izražavanja, a samim tim i na svjesnost te proturječnosti.

Objektivnost i subjektivnost

Bilo bi normalno kod objektivnog rasuđivanja da svaki učesnik u zaključivanju donese identičan zaključak, ali nije tako. Može se za primjer uzeti jedan akademski visoko obrazovani stručnjak. Njegov stručni kontejner je strogo selektiran jer taj kontejner predstavlja njegovo stručno stajalište koje sadrži za njega istinita naučna gledišta. Postoje osnovna (temeljna) naučna stanovišta koja nisu nikad predmet rasprave jer predstavljaju usvojene društvene obrasce koji se kriju iza stava: to se podrazumjeva samo od sebe. Iznad tog stajališta se nalazi civilizacijska usmjerenost kroz uticaje preko obrazovanja i odgoja. Takav stav kod nekog stručnjaka istog ranga i iste djelatnosti uopće ne mora biti prihvaćen jer taj drugi stručnjak ima drugačije obrazovno i odgojno usmjerenje. Iz toga se može zaključiti da će stav o nekom problemu biti uvijek krajnje subjektivan bez obzira na stručnost. Civilizacijske intelektualne svijesti, zbog kontejnerske percepcije nažalost uopće nisu svjesne tih činjenica o subjektivnosti. Ovdje može netko prigovoriti na nerealnom procjenjivanju i davanju teško utvrdljive činjenice o nesvjesnosti vlastite subjektivnosti u komunikaciji. Postoje momenti kada je čovjek svjestan svoje subjektivnosti, međutim, to su veoma kratki momenti samo u određenim situacijama. Da je ta svjesnost vlastite subjektivnosti u samo maloj mjeri prisutna unutar naše civilizacije, ta naša civilizacija bi sigurno bila oslobođena sukoba (naročito većih razmjera).

Ispoljavanje ove nesvjesnosti vlastitog subjektivizma vidljivo je u eksploatiranju pojma objektivnosti. Kontejnirana intelektualna svijest percepciju dijeli na subjektivnu i objektivnu. Za subjektivnu percepciju se uzima stav koji je proizašao iz predrasuda u kojima je ta ličnost zarobljena. Onaj tko ispoljava takav zaključak o subjektivnosti, u stvari određuje dva stava. Jedan je stav o „objektivnoj,, percepciji i odnosi se na ličnost koja utvrđuje nečiju subjektivnost, a drugi je stav kojim se ispoljava ta subjektivna percepcija i odnosi se na ličnost koja se navodno subjektivno izražava. Kontejnirana svijest ne dozvoljava da se pri utvrđivanju svoje „objektivne,, percepcije ima svjesnost i svog sopstvenog stava koji je takođe morao doći iz nekih određenih utemeljenih (subjektivnih) stavova. Upravo ti utemeljeni stavovi se uzimaju kao istiniti i na osnovu njih se vrši opredjeljivanje prema subjektivizmu i objektivizmu.* Tu nema nikakve razlike u procesu zaključivanja između onoga koji ima navodno subjektivnu percepciju i onog za koga ta intelektualna svijest tvrdi da je subjektivan. Obojca imaju kontejnere iz kojih donose zaključke i svaki od njih ima svoje utemeljene kontejnerske stavove na osnovu kojih svaki za sebe tvrdi da je objektivan. Može se postaviti pitanje: da li je i autor ovog teksta svjestan da i on iznosi takođe jedan stav koji bi po logici kojom prezentira nemogućnost

objektinog predstavljanja, takođe trebao biti neupotrebljiv zbog subjektivnosti te njegove tvrdnje? Prezentacija navedenog subjektivnog izjašnjavanja o subjektivnosti je nemoguća kroz linijsko-logičku percepciju i zato predstavlja svoju vlastitu proturječnost.

Tumačenje da subjektivnost onemogućava drugog učesnika u komunikaciji da prihvati njegove stavove je postavljanje tog drugog učesnika u stanje intelektualne superiornosti po kojoj bi navodno njegovi stavovi trebali biti osnovna mjera za utvrđivanje istinitosti. Čak se pripisuje toj suprotnoj strani sebičnost kojom čuva svoje predrasude i daje joj se kategorija OPS polariteta (opredjeljenje prema sebi).

Kontejnirana svijest je stav da svaka realna gnostika, između ostalog, podrazumjeva i borbu protiv subjektivizma uvukla u kategoriju polariteta smatrajući da ta borba protiv subjektivizma dovodi do objektivne točke gledišta. Točno je da gnostika vodi borbu protiv subjektivizma, ali nije točno da to dovodi do objektivne točke gledišta. Gnostika nema objektivno gledište jer je to pojam koji egzistira u civilizacijskoj svijesti. Visoko razvijena (gnostička) svijest je svjesna subjektivnosti i u tom cilju i ima organizaciju svog bića. Ona je svjesna da na civilizacijskoj ravnini objektivnost ne postoji i zato je maksimalno suzdržana od bilo kakvog opredjeljivanja. Ni u sveobuhvatnoj percepciji koja bi trebala obuhvatiti sve mogućnosti umjesto jednog opredjeljenja je problem sa ograničenim intelektom koji bi trebao obuhvatiti te sve mogućnosti. Ti svi logički parametri koji upućuju na subjektivnost se vode pod zajedničkim imenom, s v j e s n o s t. Iz toga proizilazi jedno pravilo: sve dok činjenice čovjek drži u sebi, on je objektivan. *Onog momenta kada neku tu činjenicu objavi ili ispolji na neki drugi način, on je subjektivan i ta objava je laganje i sebe i drugih. Tu se pojavljuje ona linijsko logička percepcija koja odmah postavlja pitanje: da li to vrijedi i za autora ovog teksta koji prezentira navodno gledišta visoko razvijene svijesti. Da, to se odnosi i na njega. Ovaj tekst je namjenjen svima i razumljiv je različito u što spada i ova logička proturječnost. Svjesnost laganja, kao i svjesnost ostalih postupaka, osobina je duhovno razvijenih ljudskih bića. To svjesno laganje je cijena koju plaća svaki gnostičar prilikom eksponiranja svojih iskustava i ujedno i obaveza da se ne pretjera u tome svodeći to laganje na najminimalniju mjeru. Iz tog razloga komentarima u kojima je potrebno opredjeljivanje, gnostičar se izražava najčešće višeznačno, što za civilizacijsku svijest znači neodređenost jer funkcionira na isključivosti. To što civilizacijska intelektualna svijest ne primjećuje tu asocijativnu višeznačnost, ne znači da ona ne postoji.

Proučavanjem problema subjektivnosti može se doći do zaključka da je subjektivnost, kao razlog za izradu nesporazuma i sukoba, vješto ugrađena u našu civilizaciju. To je vidljivo iz njenog planskog i organiziranog neprekidnog eksponiranja. Da bi negativna emocionalna energija bila neprimjetno i planski eksploatirana kroz subjektivnost, uveden je pojam objektivnost koji ni kao relativan pojam nije našao praktičnu primjenu u komunikaciji. Taj pojam je nametnut sistemom obrazovanja i odgoja, te je definiran kao nepristran, neodređen prema određenoj pojavi, nepristrasan, neosoban, stvaran, pravedan, neutralan, nezainteresiran stav, itd, i u upotrebi je, a da se pri tom njegova upotrebna vrijednost nije utvrdila zbog neprekidne i trajno prisutne subjektivnosti. U praksi on znači manipulativno sredstvo kojim se maskira subjektivnost.

Kroz subjektivnost se u komunikaciji pomoću nametnutih civilizacijskih pravila neprimjetno ostvaruje isijavanje negativne energije.

Prvo i osnovno pravilo je tolerancija koja predstavlja trpljenje, tj podnošenje tuđeg mišljenja. O stvaranju negativne emocionalne energije pridržavajući se tog pravila je nepotrebno govoriti.

Drugo pravilo je prihvaćanje većinskog mišljenja kao najobjektivnijeg.

Treće pravilo je institucionalno utvrđivanje objektivnosti za što su zaduženi pojedinci ili ustanove. To je najsloženiji i najsveobuhvatniji oblik kontrole nesporazuma izazvanih subjektivnošću.

Obrazovanje je glavni institucionalni „nabacivač“, subjektivnih stavova i zaključaka gdje se učenik od prvog dana uvodi u ubjeđenje da je sve prezentirano u obrazovanju istina. Za svaki oblik sumnje slijedi kazna kroz ocjenu. Primjer za to su u ovom povijesnom trenutku tri različite prezentacije istih događaja u predmetu povijesti u Republici BiH.

Sudstvo takođe na svoj način određuje objektivnost jednog od različitih stavova stranaka u postupku. Objektivnim se smatra stav koji je većom sumom novca ili jačim utjecajem veza dominirao u procesu suđenja. Ponekad se i sudsko Vijeće d o g o v o r i šta je objektivno. U ekonomski razvijenim zemljama kriteriji za objektivno utvrđivanje istine se donose na osnovu zakonskih pravila koja su takođe nastala kroz proces subjektivizma pojedinca ili grupe. Osim toga objektivnu presudu donosi sudac ili porotnici na osnovu svog subjektivnog uvjerenja o pravdi.

Ako nekom građanu stigne uplatnica za plaćanje kazne zbog saobraćajnog prekršaja , onda je to praktično objektivna istina, bez obzira da li taj građanin posjeduje prometno vozilo ili fizički nije mogao napraviti prekršaj jer je već odavno sahranjen.

Sredstva javnog informiranja su od posebne važnosti za utvrđivanje i određivanje objektivnih stavova i zaključaka. Te stavove iznose društveno priznati stručnjaci čiju subjektivnost sredstva javnog informisanja prikazu, a narodne mase to prihvate kao objektivni stav ili zaključak.

U ekonomski razvijenim zemljama djecu uče da je stav u vezi određenih društvenih događanja objektivni samo ako su ga objavile određene ovlaštene službe. Ako neki pojedinac iznosi svoje mišljenje o određenim društvenim događanjima, on je naučen da obavezno istakne da je to njegovo mišljenje ili stav.

Najekstremniji oblici nametanja subjektivnih stavova su kroz društvene i državne institucije u kojima se glasanjem utvrđuje objektivnost određenog stava zanemarujući činjenicu da su se u debati čuli samo subjektivni stavovi u formi prijedloga.

Često se na forumu koristi pojam iluzija. Pozadina tako upotrebljenog pojma je stav na osnovu „objektivne“, realnosti koja se smatra istinitom. Intelektualna svijest ne želi te činjenice o vlastitoj subjektivnosti prihvatiti zbog opasnosti rušenja svojih kontejnera što bi praktično značilo nemogućnost iznošenja svojih stavova, i što je najgore, nemogućnost „objektivnog“, zaključivanja. Čitav jedan civilizacijski vezivni materijal, koji se krije iza subjektivnosti, morao bi nestati. Civilizacijska svijest koja ima formirane kontejnere, na osnovu tih svojih „objektivnih“,

zaključaka trebala bi se odreći te „objektivnosti“, ali se postavlja pitanje, kako? Ako je intelektualna svijest iskrena prema sebi i svjesna te svoje subjektivnosti u zaključivanju, ona može svjesno ili nesvjesno formirati namjeru koja će ju uvesti u sveobuhvatnu percepciju. Taj „mrtvi čvor“, koji u svom „zagrljaju“, drži intelektualnu svijest, drži i sve nesporazume unutar čovječanstva. Vjerovatno je iz tog razloga gramatika kao skup jedne vrste civilizacijskih pravila toliko značajna disciplina.

Ovako maskirana subjektivnost odnosi ogromne količine negativne emocionalne energije što je najvjerovatnije i cilj tvoraca i čuvara ove naše civilizacije.

I sve to dolazi iz onih osobnih kontejnera u kojima se stvaraju ti stavovi. Zbog toga visoko razvijena svjesna osoba neće emocionalno preživljavati niti jednu posljedicu tih civilizacijskih normi, jer neće doći u situaciju da bilo kojim civilizacijskim pravilom razmišlja o njima.

Lažna ličnost i pojedinačna "JA"

Stalno ispoljavanje svjesnosti iz tih kontejnera je, u stvari, percepcija stvarnosti u okviru civilizacijskih normi. Svjesnost unutar jednog kontejnera se u Četvrtom putu naziva pojedinačno JA. Civilizacijska intelektualna svijest je prema tom učenju skup svih manifestacija tih pojedinačnih JA. Za intelektualnu svijest koja nije prošla iskustvo iznošenja svojih stavova kao doživljaj subjektivnosti, tj. koja je čvrstog uvjerenja da su njeni stavovi objektivni, pojam pojedinačnih JA je teško razumljiv. Zbog toga viša svijest ili istinsko JA je eliminirano kroz neprekidna djelovanja pojedinačnih JA. Eliminacija istinskog JA se često u gnostici spominje kao zarobljenost istinskog JA, što može stvoriti pogrešnu predstavu o intelektualnoj svijesti. Također se i interpretacija integracije pojedinačnih JA ne može bez iskustva pravilno interpretirati jer je integracija pojedinačnih JA u stvari efekat razaranja kontejnera.

Intelektualna svijest se zbog tog načina eksponiranja preko pojedinačnih JA ili kontejnera naziva lažna ličnost. Već je rečeno da kontejneri nastaju procesom učenja kroz obrazovanje i odgoj.

Primjeri posljedica te vrste programiranja mogu se naći u gnostičkoj literaturi. (Prilikom citiranja određenih dijelova tih gnostičkih sadržaja vodi se računa da ti citirani sadržaji imaju opise stanja materijalne stvarnosti koji su tom prilikom jednoznačno razumljivi za razliku od opisa nematerijalne stvarnosti koje svaka ličnost može prihvatiti i tumačiti na svoj osobni način).

Prvo treba vidjeti kako ličnost definira Gurdijeff:

„Ličnost u čovjeku je ono što 'nije njegovo'. 'Nije njegovo' znači da je to došlo izvana, što je on naučio, ili što on odražava, svi tragovi vanjskih impresija ostavljeni u njegovoj memoriji u njegovoj osjetilnosti, sve riječi i pokreti koji su naučeni, svi osjećaji stvoreni uz pomoć oponašanja - sve to 'nije njegovo', sve je to ličnost.“

Svi mudraci ovako definiranu ličnost, ili kako se u ovom tekstu naziva, intelektualnu svijest, pojednostavljaju kroz izreku:

Ono što vi osjećate i mislite da ste vi, u stvari niste vi.

Na jednom predavanju iz gnostike je vođena diskusija o lažnoj ličnosti. Jedan od posjetilaca je bio vidno uznemiren kroz tvrdnju da njegova svijest nije njegova. Predavač mu se tada obratio sa pitanjem: Što čini cigana ciganinom: odijelo, ponašanje ili njegova svijest? (Ovdje se pojam cigan uzima figurativno kroz ponašanje grupe, a ne kao nacionalni identitet.) Posjetilac je odgovorio: naravno, njegova svijest. Tada ga je predavač ponovo upitao: što bi ste vi sada bili da su vas nekim slučajem cigani ukrali kao bebu? Da li bi vaša svijest bila ovo što sada osjećate i vidite ili nešto drugo? Da li ovo što sada mislite da ste vi nije nastalo na isti način na koji bi dobili cigansku svijest? Zar vas to ne asocira na nabačeno odijelo?

Sličan primjer je dao Antoni de Melo u knjizi Buđenje:

„Zamislite kako ruski bračni par usvoji jedno američko dijete i odvede ga u Rusiju. Ono pojma nema da je rođeni Amerikanac. Njegov maternji jezik je ruski, on živi i umire za veliku majku Rusiju, mrzi Amerikance. Na njemu je pečat kulture, odrastao je na ruskoj književnosti. Gleda na svijet očima svoje kulture....,,

U nastavku ovog teksta de Melo komentira prolazak svjesnosti kroz civilizacijske norme kulture, tj. promatranje intelektualne svijesti iz kontejnera kulture na slijedeći način:

„...Ako, pak, hoćete da nosite svoju kulturu kao što nosite odjeću, to je druga stvar. Indijanka će obući sari, Amerikanka nešto drugo, Japanka kimono. Ali nitko se ne poistovjećuje sa svojom odjećom. Međutim, vi hoćete da što više istaknete svoju kulturu. Postajete ponosni na nju. Uče vas da budete ponosni na svoju kulturu.,,

Obzirom da se kroz kulturu manifestira nacionalni, vjerski, patriotski, šovinistički, itd identitet i znanje koje se dobija kroz obrazovanje (računajući i tri različita udžbenika povijesti u Republici BiH), ova de Melova interpretacija se podudara sa opisom intelektualne svijesti kao lažne ličnosti.

Proturječnost visoko razvijene civilizacijske svijesti i gnostičke interpretacije lažne ličnosti je vidljiva iz stava:

„Dakle, sada imam samo tu pamet koju imam, pa ću se ja osobno za sebe sasvim sigurno oslanjati na tu svoju pamet, jer ja druge pameti nemam, a i ne želim se oslanjati na nečiju tuđu pamet.,,

Ako se uzme u obzir da unutar intelektualne svijesti ništa ne može biti izvan mjerila rasuđivanja, i da je razum uvijek prisutan, može se postaviti pitanje: čiji razum?

Gnostika je psihološka disciplina koja oslobađa čovjeka tuđeg nametnutog razuma kroz proces koji se naziva odumiranje (lažne) ličnosti. Prema ponašanju djece, može se zaključiti da je njihova svijest prirodno formirana bez lažne ličnosti koju obrazovanje i odgoj bez samilosti uništava nabacujući logičnost razmišljanja kao „vezivno tkivo,, naučnih pojmova. Ostaju ponekad fragmenti te svijesti koji traže objašnjenja u tom nabačenom linijskom logičkom načinu rasuđivanja što stvara velike mogućnosti da takva osoba zaluta u svojoj podsvjesnoj želji da

vрати ono što joj je oduzeto. Iz tog kuta mentalno retardirana djeca i ljudi ispoljavaju u većoj mjeri fragmente te netaknute svijesti što se u spoljnoj sredini osjeća kao bezazlenost, iskrenost, umiljatost i susretljivost.

Intelektualna svijest lažnu ličnost osjeća kao jedinu postojeću svijest, tako da je pojam odumiranja lažne ličnosti teško razumljiv kao pojam „umiranja,, ili bolje rečeno „nestajanja,, vlastite svijesti. Iz perspektive praktične gnostike to odumiranje lažne ličnosti znači „skidanje odijela,, i svjesnog držanja pored sebe. Drugim riječima to znači svjesnost neupotrebljivosti civilizacijskih shema rasuđivanja. U zavisnosti od važnosti i ozbiljnosti sadržaja gnostičar pri ulaženju u (civilizacijsku) komunikaciju ponekad „navuče,, to odjelo i svjesnom komunikacijom kroz kontejnere pokušava prezentirati „svoje,, stavove. Ovo držanje „odijela,, pored sebe je stvarni doživljaj, jer se misaoni procesi ne odvijaju kroz sebstvo. U takvoj svijesti ličnost i dalje egzistira kroz čistu samosvjesnost.

Lažna ličnost, ne samo da je fragmentirana kroz pojedinačna JA (tj. svjesnost kroz kontejnere), već je podjeljena i po stupnju vezanosti za ta određena JA (tj. kontejnere). Manifestacija te vezanosti su predrasude. Čuvanje kontejnera, tj. branjenje svojih stavova, a koji ponekad imaju izrazitu civilizacijsku nelogičnost Četvrti put naziva odbojnicima. Nametnute civilizacijske norme određuju sadržaje i načine njihove upotrebe u kontejnerima u što spada i proces identifikacije misaonih otisaka unutar tih kontejnera. Logičko-linijski način razmišljanja je također civilizacijsko pravilo kojim se grade logički nizovi na osnovu kojih se grade kontejneri. Zbog kontejniranog pristupa percepciji, intelektualna svijest zamjenjuje upotrebu pojma lažne ličnosti za kontaminiranu svijest jer u interpretaciji u trećem licu tu ličnost oslobađa osjećaj vlastite kontaminiranosti. S druge strane, pojam kontaminirane svijesti se može promatrati kroz parcijalne kontaminirane vanjske uticaje u kojima se zadržava bazni dio (lažne) ličnosti. Sve su to posljedice osjećaja vlastite objektivnosti u kojoj intelektualna svijest „objektivnu percepciju,, ostvaruje iz jednog od novoformiranih kontejnera koji na logički i naučni način obrađuju i opisuju gnostiku. Takav pristup tumačenju gnostike se ne temelji na gnostičkom praktičnom iskustvu već na usvojenim teorijskim „novokomponiranim,, pojmovima koji se kroz određena moralna opredjeljenja logičkim nizovima pretvaraju u „teoriju gnostike,,.

Za gnostičara svaki izneseni stav, pa i iz te „teorijske gnostike,, ima smisla jer on smisao toga ne određuje na osnovu civilizacijskih (naučnih, moralnih, kulturnih, iskustvenih, itd) pravila ili stavova koji bi mogli biti predmet rasprave unutar sadržaja, već na osnovu saznanja o kontejniranoj svijesti koja proizvodi te stavove i koji kao takvi za tu ličnost imaju vrijednost i kredibilitet. To su za njega informacije koje dotiču njegovu intelektualnu svijest u onim dodirnim tačkama koje se podudaraju kroz suglasnost dok ostale komponente prolaze kroz proces identifikacije bez neke posebne važnosti. Može netko postaviti provokativno pitanje: otkud takvom gnostičaru intelektualna svijest kada je on odbacio sve komponente koje grade intelektualnu svijest? Da, on posjeduje vrlo skromnu, i u civilizacijskom smislu, vrlo ograničenu intelektualnu svijest. Iako je svo naučeno znanje kroz obrazovanje i iskustvo prisutno u njegovoj svijesti, ono nema neku naročitu praktičnu vrijednost, jer civilizacijska pravila na osnovu kojih se to znanje eksploatira, za njega svjesno ne postoje. U komunikaciji se taj civilizacijski nedostatak ne primjećuje zbog djelovanja Gnostičke suštine. Gnostička suština određuje način ponašanja u procesu komunikacije. Dio tog ponašanja se može uočiti kroz reakcije za koje promatrači sa strane ne vide ni uzrok ni povod. Ponekad članovi porodice upitaju takvog čovjeka: zašto si to

napravio? On im odgovori: iz najmanje tri razloga. Kada im odgovori na pitanje, koji su to razlozi, obično daju komentar: uh što si ti kompliciran. Promatranje stvarnosti kroz sveobuhvatnost omogućava uočavanje uzročno-posljedičnih veza određene pojave iz svih kuteva istovremeno u granicama intelektualnih mogućnosti takvog promatrača, pa i reakcija na tu pojavu je najbolja moguća izabrana varijanta, za razliku od linijske percepcije koja registrira najčešće posljedicu tj. pojavu.

Može se pomisliti da takav čovjek svoje ponašanje eksponira kroz aroganciju ili samovažnost. Pristup opisivanja ponašanja takvog čovjeka je zbog linearnog načina izražavanja određen redosljedom tako da je nemoguće istovremeno opisivati i druge forme njegovog ponašanja. U osnovi njegovog odnosa prema drugima je razumjevanje situacije kroz Gnostičku suštinu, što bi se moglo opisati kao djelovanje osjećanja opće harmonije koju takav čovjek ne želi narušiti. Tu se pojavljuju reakcije koje se civilizacijski mogu prikazati kao poštovanje prema bićima koja su s njime u određenoj direktnoj ili indirektnoj komunikacijskoj vezi. Ponekad, situacija zahtjeva da takav čovjek reagira izvan navedenih opisa, međutim, razlozi za takvo ponašanje nisu posljedica Generalnog zakona, već reakcija Gnostičke suštine. Može se kao primjer uzeti davanje podrške ili bolje rečeno pomaganje u snalaženju ljudskih bića koji nesvjesno preživljavaju određene životne lekcije u smislu samorazvoja svijesti. Spektar takvih reakcija je moguć od onih najvulgarnijih do onih ekstremno „kozmetički“, dotjeranih, jer pravila u civilizacijskom smislu ne postoje. Jedan sličan primjer civilizacijski nepredvidivog načina ponašanja kroz Gnostičku suštinu je opisao Castaneda u procesu stvaranja shamanske okultne grupe pri odabiru njenih članova. Za civilizacijsku svijest je najpodesniji izraz za takvo ponašanje kontrolirana ludost kojeg je uveo također Castaneda. To ponašanje ne pripada kategoriji ismijavanja ili ruganja, već kategoriji određenih asocijativnih poruka. Često neka reakcija u momentu njenog ispoljavanja nema određenog smisla ni za njenog autora, tako da se taj smisao ispolji tek naknadnim procesom komunikacije. Tumačenje Castanedinih djela upućuje na zaključak da pri čitanju tih tekstova, civilizacijska intelektualna svijest ne pridaje značaj opisanim ponašanjima kao što su ne-rad (ne-delanje), kontrolirana ludost, nosanje bilježnice i preporuka da u nju Castaneda upisuje prstom umjesto olovkom, odvojenost od španjolske kulture koja se nametnula kroz kolonizaciju, prezentacija svijesti ratnika, stalna upozorenja Don Huana upućena Castanedi da ne koristi svoj racionalan um u procesu rasuđivanja, i sl. koja negiraju civilizacijske norme. Ta ponašanja na specifičan shamanski način upućuju čitaoca na proces rastvaranja civilizacijskih kontejnera.

Programiranost kroz religiju

U određenom životnom dobu čovjek naglo usporava proces učenja, ili bolje rečeno, prestaje nasilni proces nametanja civilizacijskih obrazaca, tj. formiranja kontejnera, i to stečeno znanje se u nastavku života ispoljava kroz njegovu formiranu intelektualnu svijest, tj. lažnu ličnost. To stečeno znanje se može promatrati kao startna pozicija u aktivnoj demonstraciji te intelektualne

svijesti. Sasvim je normalno da svaka ličnost ima svoju specifičnu startnu poziciju. Svaka nadogradnja te svijesti se obavlja po svojoj slobodnoj volji sa te startne pozicije. Na osnovu usvojenih društvenih obrazaca, tj. civilizacijskih programskih shema u što spada i naučna građa, intelektualna svijest nastavlja sa samostalnim vlastitim daljnjim programiranjem. Formiran stabilan karakter takve ličnosti je jedna od manifestacija tog uspješno nametnutog programa. U tome su naročito značajne pozitivne moralne norme. Čovjek koji je odrastao pod uticajem religioznih normi ili normi koje se indirektno podudaraju s tim religioznim normama će sasvim normalno svoju svjesnost eksponirati kroz formiran religiozni kontejner. Na potpuno identičan način će se eksponirati intelektualna svijest koja ima ateistički ili neki drugi formiran kontejner. Sva pojedinačna JA iz tih kontajnera će biti doživljena kroz vlastitu svjesnost o istinitosti sadržaja tih kontejnera. Ako je neka intelektualna svijest prošla kroz agresivan i psihopatski „obrazovni tretman,, ona će imati formirane logičke lance obrane u svakom od formiranih kontejnera iz kojih će njena svjesnost na grub način rješavati „nemoralan odnos,, prema njoj. Skoro svaki i najmanji problem će biti kroz tu svjesnost manifestiran na grub način uz obrazloženje da se u ovom svijetu drugačije ne mogu rješavati problemi. Eksponiranje svjesnosti kroz kontejnere u formi pojedinačnih JA je civilizacijsko pravilo za svaku ličnost koja je prošla „civilizacijsku obuku,, kroz obrazovanje i odgoj. Izuzetaka nema! Na primjer, bježanje iz subjektivnosti kroz „objektivnost,, prihvatajući OPD (opredjeljenje prema drugima) kriterije je prezentiranje te „objektivnosti,, kroz stare moralne norme dobra u odnosu na zlo koji i dan danas egzistiraju u religiji.

Stav da ljudi nisu svjesni da su programirani kroz religiju potvrđuje takođe nesvjesnost vlastite kontejnirane svjesnosti. To potvrđuje i često nazivanje ljudi ovcama. Etiketiranje te vrste se može smatrati agresivnim nametanjem svojih stavova u čemu leži najveći uzrok nesporazuma i sukoba. Opet se sve vraća na subjektivnost. Najčešće ličnost svoje kontejnirane stavove smatra objektivnim. Svaka ličnost će za stavove koje se ne podudaraju sa stavovima sugovornika tvrditi da su stavovi tog sugovornika predrasude. I tu nema kraja!

Da li nas Netko vrti u krug s namjerom da u tom beskonačnom dokazivanju istinitosti kao nus-produkt dobija na poklon negativnu emocionalnu energiju?

Većina ljudi civilizacijski teret objašnjava kroz kontejnere na način kako su ti kontejneri obrazovanjem i odgojem formirani. Stupanj razvijenosti intelektualne svijesti vrlo malo utječe na te prihvaćene stavove. Normalna je pojava da se u svim duhovno opredjeljenim skupinama nalaze kategorije intelektualne svijesti od onih nepismenih do akademskih. To drugim riječima znači da svaki član određene duhovne skupine ima formiran kontejner sa stavovima te skupine i u zavisnosti od svog intelektualnog nivoa se i ponaša unutar tog kontejnera. Iz takvih i sličnih kontejnera se eksponiraju sve kategorije intelektualne svijesti kroz svjesnost.

Manjina ljudi se osjeća nezadovoljno sa objašnjenjima koje nude zvanične društvene institucije zbog uočenih društvenih proturječnosti i traga za stvarnim uzrocima ljudske patnje. Svaki pokušaj pronalaženja tog uzroka nailazi na logičku opredjeljenost kroz zaključak i stav kojeg treba donjeti. Koji god zaključak i stav bude donešen, on je rezultat stečenog (čitaj nametnutog) znanja upakiranog u kontejnere koji jedino može biti proizvod tih kontejniranih elemeneta. U slučaju da neka ličnost ne želi prihvatiti ni jedno tumačenje postojećih kontejnera, ona nema drugog izbora osim da formira neki novi kontejner sa nekim novim logičkim nizovima jer njena

intelektualna svijest jedino na takav način funkcionira. Tvorci ove naše civilizacije su također predvidjeli jedan skroman, ali vrlo efikasan asortiman logičkih lanaca za formiranje takvih novih kontejnera. I tu se dolazi konačno do pitanja: nije li neki novi oblik borbe protiv ljudske patnje također dizajniran na principu vjerovanja? Oni čija pojedinačna JA egzistiraju u tim novoformiranim kontejnerima će energično negirati takvu mogućnost uz iznošenje niza „objektivnih,, činjenica na isti način kao i religiozni ljudi koji patnju ljudi objašnjavaju na svoj način iz svojih kontejnera. Pisac ovog teksta ovom prilikom dobija etiketu razbijača pozitivne namjere u buđenju ljudi jer je agent kontrolnog sistema zbog prikazivanja bezizlazne situacije kojom ljudi trebaju shvatiti da ne mogu ništa učiniti u smislu progresa. Ipak, u ovom povijesnom trenutku ne postoji inkvizicija koja bi takvo izlaganje po kratkom postupku riješila.

Ovaj tekst daje pogled na stvarnost u kojoj za kontejniranu svijest nema izlaza. Prvi znak da je ličnost stvorila neku šansu za izlazak iz stanja patnje nije traganje za uzrocima patnje što je prvi korak u logičkoj linijskoj percepciji i analizi, već svjesnost da svaki zaključak kojeg donese u tom pravcu nema praktičan smisao. Ova svjesnost ne znači odbacivanje zaključivanja u tom pravcu, već namjeru da se eliminirano JA aktivira, što dovodi do proširenja subjektivne percepcije. Proširenje subjektivne percepcije povezuje svjesnost istovremeno kroz više kontejnera, što za posljedicu ima stvaranje proturječnosti unutar vlastite „objektivnosti,, koje znače cijepanje kontejnera i početak odumiranja lažne ličnosti. Dok god se svjesnost eksponira iz zatvorenog kontejnera, ona nije u mogućnosti povezati zaključke iz nekog drugog kontejnera koji bi mogli stvoriti proturječnosti unutar vlastite svijesti. Već je nekoliko puta rečeno da je svjesnost glavni pokretač istijskog JA. Mnogi zamjenjuju svjesnost za razumjevanje što može još više pojačati nesporazume kroz ograničenu subjektivnost. Često se odumiranje ličnosti zamjenjuje sa razaranjem jednog ili više kontejnera i stvaranjem drugih. Taj prijelaz ostavlja određene psihološke smetnje koje mnogi tragaoci za Istinom tumače kao pozitivan pomak u cilju „odumiranja lažne ličnosti,,.

Način odumiranja lažne ličnosti je različit za svaku ličnost, ali je princip isti na način kako je predhodno opisan. Namjera da se čovjek oslobodi patnje koju nameće Generalni zakon pokreće mehanizam njenog ispunjenja. Djelovanje ovog mehanizma se osjeća kao pozitivno ispunjavanje namjere kroz koincidencije koje se uklapaju u sudbinske tokove. Određena opredjeljenja koja za neke intelektualne svijesti znače torove za ovce, za tragaocce istinske slobode mogu biti prolazni putevi za odumiranje lažne ličnosti. Pravila ne postoje.

Veći protok informacija i veća pokretljivost ljudi omogućavaju jednostavniji pristup sticanju znanja. Sticanjem znanja se smatra razvoj bića kroz iskustvo, a ne kao što je u trendu shvaćanje da je to razvoj bića kroz analitičko samoposmatranje sa unaprijed pripremljenim iskustvom kao na primjer kroz stav: ja želim biti OPD orjentiran. Ovaj prvi pristup se naziva razvoj Gnostičke suštine jer se razvija izvan civilizacijskih ograničenja „svetih spisa,, i logičkog načina razmišljanja, a drugi je razvoj ličnosti opredjeljivanjem kroz stare ili novoformirane civilizacijske norme i logičko razmišljanje (iz kontejnera). Potrebno je napomenuti da je analitičko samopromatranje potreban uvjet za početak istinskog buđenja, ali nije dovoljan za daljni razvoj svjesnosti, tj. za proces buđenja.

Gnostička svijest je također u procesu globalnog razvoja, a naročito naglim razvojem informatike tako da shvaćanja gnostičara iz prošlog stoljeća o neophodnosti škola i učitelja

doživljavaju promjenu. Ta promjena je proizašla iz dva zasebna uzroka. Jedan je jednostavnost pristupu informacija, a drugi je konačna spoznaja da se upotrebom civilizacijskih sredstava kao što su škole i učitelji postiže imitacija sticanja znanja. Oni gurui koji su tu uzročnost shvatili raspustili su škole i prestali biti učitelji.

Da li su religiozni ljudi ovce?

U cilju boljeg međusobnog komuniciranja bilo bi potrebno shvatiti da nisu svi ljudi sposobni dostići visok duhovno-razvojni nivo. Visoko razvijena intelektualna svijest će zauzeti stav da je ona svjesna ove činjenice. To je točno, ali samo u trenutku dok je ta činjenica u procesu rasprave. Čim se iz tog kontejnera pređe u drugi, vjernika se imenuje ovcom. Činjenica je, da svako za sebe prema svojim intelektualnim sposobnostima i nametnutim životnim (karmičkim) sadržajima kroz Generalni zakon „bira,, način dostizanja duhovno-materijalne ravnoteže koja je poremećena stalnom proizvodnjom negativne emocionalne energije kroz patnju. Linijska logička svijest u takvom stanju prvo traži uzrok kako bi na osnovu njega riješila problem. Tu ju dočekuje kao u zamku nepregledan arsenal svih mogućih obrazloženja od onog sa nasljednim grijehom preko kapitalističkog izrabljivačkog sistema kroz profit, do svjetske zavjere kroz tajnu svjetsku vladu. Već postoje pripremljene institucije koje prihvaćaju opredjeljene ljude prema uzroku patnje sa programom za ljudsku „rehabilitaciju,,. Na tom mjestu se formiraju novi kontejneri prilagođeni potrebama korisnika iz kojih svjesnost nema izlaza. Takva organizacija „rehabilitacije,, je neophodna jer civilizacijski program ne predviđa druge alternative nesvjesnog eksploatiranja negativne emocionalne energije. Religije, računajući i New Age su trenutno najizraženije institucije koje osiguravaju civilizacijsku „ravnotežu,, sa nevidljivim negativnim energetske emocionalnim vektorom. Oni koji misle da su sa svojim viđenjem situacije iznad „ovaca,, spadaju u kategoriju izgubljenih koje „ovce,, pokušavaju vratiti na „ispravan put,,. Takva nadmetanja viđenja problema patnje traže i odgovor na pitanje: kome se prikloniti? Komunizam je u začetku bio ekstremno OPD usmjeren sa visoko razvijenim intelektualnim vođstvom i kasnije je kroz institucije vlasti spriječio izradu ljudi u ovce ignorirajući religiju, i starije generacije znaju kako je to izgledalo. Istinski gledano, svaka ideologija koja ima za cilj oslobađanje čovječanstva od patnje kroz stvaranje kritične mase „svjesnih ljudi,, je kao ideologija ekstremno pozitivna, međutim, kroz uticaj Generalnog zakona ona je u praksi vlastita suprotnost.

Onaj tko je stvorio namjeru da izađe iz problema koje mu život nameće neće se baviti njihovim uzrokom, a pogotovo obrazloženjima odgovarajućih autoriteta, već će iščekivati (a ne tražiti) šansu za izlaz. Traženje šanse za izlaz je akcija koja u pozadini ima linijsko-logički koncept razmišljanja kojim upravlja Generalni zakon i kao takva ima vrlo male šanse za pozitivno kretanje unutar sudbine. Iščekivati šansu uključuje i mogućnosti akcija koje se logičko-liniskim konceptom razmišljanja ne mogu predvidjeti, a čiji se efekti tumače kao koincidencije. U takvoj vrsti akcije će takođe djelovati Generalni zakon, najčešće mnogo izražajnije, nametanjem niza bizarnih bezizlaznih situacija koje nude „odgovarajuća,, rješenja. To se može povezati i sa karmom. Tako se čovjek može sudbinski naći ne samo u religioznom okruženju, već i u nekoj crnomagijskoj sekci. Uticaj Generalnog zakona u tom slučaju predstavlja životne lekcije u smislu ispita s ciljem razvoja Gnostičke suštine. I u ovom slučaju postoji praktična opravdanost ovih „rehabilitacijskih,, institucija. Proturječnosti koje se nalaze na putu spoznaje unutar tih

„rehabilitacijskih,, institucija omogućavaju napredak. U svakoj takvoj sredini bez obzira koliko ona vršila „rehabilitacijski,, uticaj, moguć je razvoj svijesti. Intelektualna svijest koja promatra religiju iz svog kontejnera kao programiranu obmanu, ne može prihvatiti mogućnost da se unutar vjerskih grupa pa čak i institucija mogu susresti ljudi sa visoko razvijenom svijesti. U razvoju svijesti se najčešće počinje od prepoznavanja onih osnovnih programskih shema kroz čiju proturječnost se i ostvaruje napredak. Na primjer, ako je ličnost dosljedna u poštivanju pozitivnih moralnih normi, relativno brzo će se suočiti sa proturječnostima unutar pravila koje određuje njena grupa. Moguće je, a ne mora, da se u razvoju svijesti promjeni nekoliko grupa (duhovnih škola i sl.). Što se svijest jednog bića više razvija, to je ona bliža zajedničkoj univerzalnosti.

Na toj ravnini ne postoji nerazumjevanje ne samo među visoko razvijenim duhovnim bićima, već prema svima jer je odnos prema svakoj intelektualnoj svijesti izražen kroz poštovanje bez obzira bio učesnik u komunikaciji klasificiran u kategoriju mentalnog bolesnika ili nekog akademski obrazovanog stručnjaka.

Na tom primjeru se često zaustavljaju materijalistički usmjerene intelektualne svijesti sa pitanjem: što ako takvog „pametnjakovića,, taj luđak izudara? Razvojem svijesti, ličnost se sve više oslobađa Generalnog zakona koji proizvodi takve navedene situacije, što u prijevodu znači stvaranje (kroz iskustvo) osobne nevidljivosti. Bitno je napomenuti shvaćanje ljudi bez gnostičkog iskustva, da se visoko razvijena svijest razbacuje ljubavnim „balonima,, prema onima koji im nanose neprijatnosti. Obasipanje ljudi ljubavlju koji se nekorektno ponašaju prema ličnosti je izmjenjeni oblik vjerske norme praštanja i nema nikakve veze sa gnostikom. Gnostika ne prakticira donošenje negativnih zaključaka, a naročito u formi presuđivanja jer je odbačena proizvodnja negativnih misli. Za gnostičara ne postoji ni praštanje ni uzvratanje ljubavlju, jer on nije sposoban utvrditi negativno ponašanje nekoga prema sebi analizom kroz civilizacijske norme, jer to spada u kategoriju negativnih misli, tj. negativnog presuđivanja. On je oslobođen tih misli koje predhode praštanju, jer da bi se oprostilo nekome treba prvo zauzeti stav o ugroženosti, tj. osjećati se uvrijeđenim kroz moralne norme unutar nekog kontejnera. To je jedan od primjera eksponiranja sebstva izvan civilizacijskih normi. Kada učenik „sagori,, u toj poziciji svog sebstva izvan moralnog kontejnera (kroz uticaj Generalnog zakona), tj. kada se moralni kontejner raspadne, on postaje nevidljiv za uticaje Generalnog zakona. Luđak jednostavno ne primjećuje takve ljude jer nema iritirajućeg podražaja kroz njihovo ponašanje, koje je posljedica harmoničnog uklapanja u okruženje u kojem egzistiraju.

Tu se ponovo stvara zaključak da ti „duhovnjaci,, žive u svom lažnom svijetu punom iluzija i ljubavi iako je stvarnost drugačija. Problem u stvaranju te realnosti kroz kontejniranu svjesnost nije samo u percepciji te stvarnosti, već i u ponašanju unutar nje. Svako prema svojim mogućnostima stvara sebi realnost u kojoj boravi. Toga su visoko razvijene intelektualne svijesti svjesne takođe samo u momentu dok je ta činjenica predmet rasprave, inače komentar o životu duhovnjaka u lažnom svijetu punom iluzija nebi postojao. To se može prevesti na jezik frekvencija. Sve civilizacijske posljedice, uzimajući u obzir i percepciju ove naše realnosti onako kako ju vidi kontejnirana civilizacijska svijest su frekvencije koje se nalaze na nosećoj civilizacijskoj frekvenciji. Kompletna aktivnost čuvara civilizacijskog programa je usmjerena na održavanju te osnovne frekvencije koja služi kao vodič za crpljenje emocionalne energije. Utvrđivanje uzroka patnje, definiranje neprijatelja, organizacija otpora, i revolucija su, povjesno

gledano, već davno isprobane metode držanja jedne od mnogih podfrekvencija pod kontrolom koje se nalaze na nosećoj civilizacijskoj frekvenciji. Cijeli taj proces eksponiranja stvara (energetsku) vidljivost na toj civilizacijskoj frekvenciji. To daje mogućnost neograničene manipulacije gdje se njeno djelovanje osjeća kao Generalni zakon. Praktično se to moglo vidjeti na procesu raspada bivše Jugoslavije. Zato gnostičari kažu da se (na civilizacijskoj ravnini) ne može ništa učiniti u smislu prevazilaženja patnje. Svako intelektualno angažiranje na identifikaciji neprijatelja i poduzimanje odgovarajućih mjera u suprotstavljanju mora biti provedeno kroz civilizacijske norme jer čovječanstvo na ovom civilizacijskom stupnju razvoja nezna za druge. Što se može dogoditi ako se pomoću nekih izmišljenih novih metoda razmišljanja i ponašanja pokuša utjecati na pozitivnu promjenu čovječanstva, ako se zna da je svaka misao u tom procesu iste (civilizacijski programirane) vrste? Drugačije rečeno, svaki oblik novog načina razmišljanja mora proći kroz logički koncept analize i zaključivanja. Sve se svodi ponovo na onu već davno isprobanu revoluciju. Za neke se povijest ponavlja, a za neke se metode istjerivanja pravde ponavljaju. Međutim, posljedice kroz patnju ostaju.

U ovom predhodno iznesenom se nalazi odgovor na materijalistička pitanja upućena „zagovorniku ljubavi,,: Pijete li vi zagađenu vodu? Udišete li zagađen zrak? Jedete li zatrovanu hranu? Da li ste otporni na te otrove kroz vašu ljubav? Slična pitanja su postavljali i idejni nosioci marksizma u povijesti. (Radite li 16 sati na dan? Imate li ikakvo socijalno osiguranje u slučaju nesreće na poslu, bolesti, ili ostajanja bez posla? Jeste li sirotinja bez obzira koliko se zalagali na poslu? Gdje ide višak dobiti iz proizvodnje?) Praktična gnostika ne vidi problem u sagledavanju posljedica, već u ponuđenim ili bolje rečeno (logički) nametnutim obrazloženjima kao uzroku. Ljubav kojoj određene duše teže ima takođe OPD orijentaciju s tim da to osjećanje ne poznaje identifikaciju neprijatelja, a pogotovo borbu protiv njega. Začetak marksizma je identificirao neprijatelja ne spominjući masone, iluminate i reptile. Da li je i ova spoznaja koja se prezentira kao konačna u smislu identifikacije Predatora isto što je bila i konačna identifikacija kapitalista kao neprijatelja? Ovo pitanje ima veći značaj u otvaranju proturječnosti unutar naučnog kontejnera jer se kod visoko razvijene intelektualne svijesti manipulacija obavlja upravo preko njega, kao što je to bio i slučaj kod socijalističkih i komunističkih revolucija. Povijest je zabilježila cirkusku predstavu u smislu borbe protiv kapitalističkog poretka, jer Oni glavni su tu predstavu režirali. Sada se nude iste metode i slična priča. Komunisti su se u tom periodu eksponirali kao ekstremno pozitivna i humana bića i time pokazivali primjer djelovanja na OPD frekvenciji. To je bila glavna osobina koja je privlačila moralno pozitivne ljude koji su osjećali nepravdu. I sad bi trebalo ponovo sve ispočetka, ali ovog puta na materijalno-eteričkoj ravnini. Onaj tko je uspio dostići stupanj božanske ljubavi, vratio je ono što su mu programari ove naše civilizacije uzeli. On može biti zadovoljan time.

Razvijanje svijesti onako kako ju kontejnirana svijest tumači može biti na istoj podfrekvenciji ili skakanje s jedne na drugu pri čemu se oslobađaju ogromne količine emocionalne energije. Formirani kontejneri koji se čuvaju kroz čuvanje svog integriteta na osnovu moralnih normi koje određuju pravednost, ne mogu u njih ugraditi stav ili mišljenje onih koji su dostigli određeni duhovni razvojni nivo po kojem je stanje božanske ljubavi frekvencija koja stvara nevidljivost prema svim oblicima nasilja čiji je uzrok u podjelama? Za kontejniranu svijest koja je formirana na partizaniji i rambovskom istjerivanju pravde je pojam nevidljivosti na frekvenciji božanske ljubavi neshvatljiv. Treba napomenuti da se pojam i osjećaj pravednosti ugrađuje u čovjeka od rođenja kroz roditeljski odgoj, crtane filmove, književna, kazališna i filmska ostvarenja, proces

obrazovanja, patriotske, religiozne, nacionalne uticaje itd. Taj proces stvara najmanipulativniji moralni kontejner unutar kojeg se određuje pravednost na osnovu ugrađenih moralnih normi. Iz tog kontejnera su proizašli i pojmovi dobra i zla koji su značajno prisutni u našoj civilizaciji. Osim toga, moralne norme u formi čuvanja svog integriteta na osnovu pravednosti su prisutne u svakom od formiranih kontejnera što stvara neograničene mogućnosti za manipulaciju. Koliko je ljudi poginulo u ratom sukobljenim stranama u kojoj se svaki pojedinac borio za pravednost koju mu je kontrolni sistem, na indirektan način kroz političku propagandu, ugradio u kontejnere?

Napredovanjem u duhovnom razvoju, tj. razbijanjem kontejnera nestaje noseća civilizacijska frekvencija, a s njom i podfrekvencije među kojima je i ona na kojoj egzistira i luđak. Ta nova frekvencija (ljubavi) čini „duhovnjaka“, nevidljivim, ne samo prema efektima materijalne stvarnosti, već i prema čuvarima i tvorcima ove naše civilizacije u smislu sindroma „krave muzare,,. Za takvu novoformiranu ličnost istinski nestaju civilizacijski problemi jer civilizacijski utjecaji ne dotiču svijest koja boravi u tom prostoru. Tu spada i pijenje zatrovane vode i sl. Gledajući civilizacijsku stvarnost s tom novostečenom frekvencijom, ona izgleda kao kazališna predstava u kojoj ne postoji gledalište već svaki čovjek igra svoju nesvjesnu ulogu koju mu nameće Generalni zakon. U to spadaju i komunističke, seksualne, kulturne, vjerske, duhovne, prosvjetiteljske, itd revolucije. Taj osjećaj nevidljivosti može se promatrati kao pozicija neutralnog promatrača.

Thanks to Om (<http://www.galaksija.com/forum/viewtopic.php?t=815>)

